

Udøvelse af TRO

Karee Brown

Kirkens Tidsskrifter

Baseret på en virkelig hændelse

»Så skal jeg med mine gerninger vise dig min tro«
(Jak 2:18).

Klarie dribblede hårdt og hurtigt ned ad banen. *Så er det nu*, tænkte hun. Den højeste, hurtigste pige på holdet havde dækket Klarie hele kampen. Men nu dækkede hun en anden. Det var Klaries chance!

Hun snurrede hurtigt væk fra en anden spiller og satte fødderne i stilling. Så hoppede hun og skød. Bolden sejlede igennem luften, mens Klarie holdt vejret. *Gå i nettet.*

Bolden hvirvlede igennem nettet.

Klaries hold gav hende high fives. Så kiggede træner Garcia på sit stopur og fløjtede. »Så er træningen forbi! Godt klaret, allesammen! Vi ses i morgen. Sørg for at få hvilet, for vi skal lave en masse sprint i morgen.«

Klarie stønnede og gik over for at tage sine ting. Så så hun, at træneren vinkede hende over.

»Hej, Klarie,« sagde hun. »Godt klaret i dag. Jeg ved, at du arbejder hårdt til træning, og jeg er stolt af dig.«

»Tak,« sagde Klarie med et stort smil.

Hun smilede stadig, da hun gik ud til sin mors bil. Mens de kørte hjem, genspillede hun sit sidste skud

ILLUSTRATIONER: ELIZABET VUKOVIĆ

i hovedet. Især måden bolden hvirvlede sig igennem nettet på. Hun lagde knap nok mærke til den konferencetale, mor lyttede til.

Men så fangede noget hendes opmærksomhed. Taleren sagde: »Vi [må] tage os tid til aktivt at udøve vores tro.« Ordene »aktivt at udøve« lød som noget, hun kunne høre til basketballtræning. *Hvordan udøver man tro? tænkte hun. Løber man med tro? Dribler man tro som en bold?*

Klarie vendte sig mod mor. »Hvordan udøver man tro?« spurgte hun.

Mor smilede. »Hvordan bliver du bedre til basketball?«

»Jeg øver mig,« sagde Klarie. »Min træner fortæller, hvordan jeg bliver bedre. «Og når vi laver øvelser, prøver jeg virkelig at lave dem rigtigt.«

»Er det let?«

»Nej!« svarede Klarie, da hun huskede, hvor trættende hun var i benene, når de havde sprintet. »Jeg må øve mig en masse.«

Mor nikkede. »Vor himmelske Fader ønsker, at vi har tro på ham, men vi er nødt til at arbejde på det. Han har givet os måder at øve os på og blive bedre.«

»Hvilke?«

»Han beder os om at tale med ham i bøn.

Han er som en slags træner. Han giver os skrifterne. Det er ligesom hans spillemanual. Og han inspirerer profeter til at opfordre os til at lære sammen som familie. Vores familie er ligesom ... «

»Vores hold!« afbrød Klarie.

»Præcis! Vores familie arbejder og øver sig sammen,« sagde mor.

»Hvad sker der så, når du tager til træning, Klarie?«

»Jeg bliver bedre,« sagde hun. Hun tænkte på, hvor godt det føltes at tage det sidste skud, efter hun havde trænet så hårdt i ugevis.

»Det er rigtigt. Når vi øver os, udøver vi vores tro. Det hjælper til at gøre vores vidnesbyrd stærkere. Og det gør os glattere.«

Klarie havde aldrig tænkt på tro på den måde. Hun havde hørt, at tro var som et frø. Men hun havde ikke vidst, at det kunne sammenlignes med at spille basketball! Hun tænkte over, hvordan hendes træner planlagde øvelser til deres hold. *Måske kan jeg også lægge en øvelsesplan*, tænkte hun, *men for tro!* Så snart hun kom hjem, fandt hun en stor notesblok og begyndte at skrive:

- Bøn – morgen og aften
- Studium af skriften – hver dag.
- Kirke – hver søndag

Måske svarer det at udøve tro ikke helt til at øve basketball. Men øvelse er øvelse. Hun følte sig varm og glad indeni, da hun så på sin plan. Hun stolede på vor himmelske Fader og vidste, at han ville hjælpe hende. ●

* Richard G. Scott, »Gør udøvelsen af tro til din første prioritet«, *Liahona*, nov. 2014, s. 92-95.